

[Sigsgaard.]

gymnasieuddannelsen ikke giver en væsentlig bedre baggrund for disse uddannelser, end en række andre forskellige erfaringsbaggrunde gør det.

Jeg er enig med fru Bodil Koch i, at vi nødig i § 1 skulle snakke om „ledere og medarbejdere“. Vi taler jo heller ikke i læreruddannelsesloven om, at seminariernes formål er at uddanne skoleinspektører og lærere; skoleinspektør er noget, man måske går hen og bliver senere, det har ikke noget med uddannelsen at gøre.

I samme forbindelse må jeg udtale en stille undren over, at børnehavepædagogerne kaldes assistenter i børnehaverne. Så vidt jeg ved, er de ikke assistenter, de er selvstændige pædagoger.

Jeg tror, man skal overveje også at stryge udtrykket, at uddannelsen sigter på børn og unge. I dag er det sådan, at fritidspædagogerne i høj grad arbejder med også andre befolkningskategorier, bl. a. de ældre, og det er der nok ingen der kan have noget imod.

Om fagkredsen skal jeg sige, at musik- og kunstforståelse hører hjemme under faget musik, og det, man kalder værkstedsarbejde, bør efter min opfattelse hedde formning. Der står en sætning om, at uddannelsen skal afsluttes senest efter 3 år. Jeg vil advare imod, at man vakler her. Uddannelsen bør simpelt hen være 3-årig, og jeg tror, ordet „senest“ bør stryges.

Om undervisningsafgiften skal jeg kun sige, at dér tror jeg, ministeren er klar over, at den afgift må falde helt væk, og at det må ske med det første.

Jeg vil med særlig tilfredshed hilse paragraffen om videreuddannelse og håbe, at den følges op af bevillinger til læreanstalterne, herunder Danmarks lærerhøjskole, der stadig sultes helt uforsvarligt.

Jeg finder altså sammenfattende, at der er tale om forbedringer i lovforslaget, men at det vil være væsentligt, at man skaber åben adgang til disse uddannelser, at staten sørger for tilstrækkelig mange seminarier, og at man får demokratiseret uddannelsen.

Og så må jeg måske til allersidst i en parentes sige, at det ville være meget ønskeligt, at vi kunne komme noget af mangelen på f. eks. børnehavepædagoger til livs. Det er jo i dag sådan, at 50 pct. af de uddannede har forladt deres erhverv, inden der er gået 5 år efter uddannelsens afslutning. Mange vil pege på familieforhold som forklaringen, men det er da helt klart, at også den ringe løn og de dårlige arbejdsforhold betyder noget, og det er besynderligt, at vi vurderer netop arbejdet med mindre børn så ringe, som vi gør det i dag. Er der nogen som helst fornuftig forklaring på, at en tandlæge eller en ingeniør skal tjene 4 gange så meget som en børnepædagog? Jeg synes det ikke. (*Bifald fra tilhørerpladserne*).

Formanden: Man må ikke give bifald til kende her i tinget.

Hanne Reintoft: Jeg er enig i, det er godt, at det endelig lykkes at lovgive på det område, og i hovedtræk ser lovforslaget tilfredsstillende ud, selv om der er punkter, hvor det ikke helt svarer til den udvikling, der er i gang.

Jeg tror, det er rigtigt, at også dette uddannelsesområde kommer under undervisningsministeriet. Antagelig skal de andre sociale og pædagogiske uddannelser også havne her. Det, vi har nu, at hvert ministerium har en eller anden lille uddannelse, er meget uhensigtsmæssigt for helheden.

Jeg håber, at der, når kommissionen for de sociale uddannelser bliver færdig, så hurtigt som muligt bliver taget et lovgivningsinitiativ, for vi trænger til en samlet lovgivning på hele det socialpædagogiske område. Der er mange mennesker med forskelligartet uddannelsesmæssig baggrund, der beskæftiger sig med børn og unge i børne- og ungdomsforsorgens institutioner, ved familievejledning, i børneværnene, på socialkontorer, hospitaler og andre behandlingsinstitutioner.

Uddannelsesstiden får med sine 3 år en mere acceptabel varighed. Det er en stor